

На терезах мовчання і слова

Як усе-таки добре й світло стає на душі, коли з-поміж багатьох просто віршів зустрічаєш поезію. Поезію справжню, високу, виболену серцем і душею. А ще більше радієш і захоплюєшся, якщо ця поезія молода й неповторна. Саме на таку натрапив у першій збірці поетеси Мирослави Шершень яка видана на грант голови облдержадміністрації Миколи Сороки. Дівчина - педагог за професією, журналістка за місцем сьогоднішньої роботи, уродженка напрочуд гарного поліського села Цепцевичі. Приємно усвідомлювати також, що її дитинство пройшло у Великому Вербчому, яке по праву є селом поетичним, селом, де поезія має жіноче обличчя. Багатьом відома поетеса та бард Лідія Гольонко, у місцевій школі навчалась член Національної спілки письменників України Наталка Левчун. І ось - Мирослава Шершень зі своєю збіркою "Нерозхлюпана тиша білих снів". Повірте, що навіть її назва змушує погодитись з думкою про глибоку образність першого поетичного слова. Особисто заворожений віршем "За вікном іще лютий". Тут - особисте ставлення поетеси до поезії та призначення поета в суспільстві, відповідальність його перед людьми.

За вікном іще лютий. Зима.

Все засніжене.

У кімнаті, лишившись сама,

Гріюсь віршами.

Вечір світло в хатах погасив.

Світ вколисаний.

На столі - Симоненко Василь –

Томик з віршами.

Не хотілося б робити молодій авторці закид про те, що в деяких її віршах пробиваються песимістичні нотки, близькі до якогось душевного відчаю. Таке буває, але скільки в цих рядках глибокої думки, роздумів про те, що приносиш людям, які поруч, радість чи біль, смуток чи розраду.

Байдужість - це вакуум душі.

Це серце

У кризі мовчання і бездіяльності.

Це непростягнута рука,

Коли невимовно тяжко

І прагнення жити —

На нульовій відмітці.

Вище вже вів мову про образність поетичних рядків авторки та її глибину думки. Посудіть самі: "Відчуваю вину за совість перед безсовісними...", "Літо розплакалось, як і я, тільки не знаю, хто його образив", "Ранок почався сонцем. Вечір проріс смутком. Тільки день залишився безтурботним". Або ж вірш з філософським підтекстом:

По крапельці спиваємонапій життя,

Для кожного він має власний присмак:

Гіркий для когось і важкий, мов каяття,

Комусь солодкий, чи легкий, як пісня.

Поезія Мирослави Шершень молода, але думки життєво виважені, як переджнивний колос. І через це не дивно, що в багатьох поезіях бринить струна вічної для всіх часів й епох теми кохання, відповідальності сердець і душ перед цим прекрасним і досі незбагненим почуттям:

Відгородившись від усіх мовчанням,

Про тебе думаю.

Як добре, що ніхто не може

Підслухати мої думки.

Справді не можна не захоплюватись поезією, в якій стільки нового, свіжого,

несподіваного. Тут “Закохано вітер пестить волосся весни білявої”, “Мотив цвіркуна - маестро в повітрі духмянім плаває”, “Під наркозом чекання паралізовано час. Тільки твої кроки здатні його реанімувати.

Мирослава Шершень у рід з мною якось сказала: “Ще боюся йти до читача”. І ось усе-таки прийшла, час настав. Прийшла, що внести струмінь молодого слова в нашу національну літературу.

Леонід Куліш